

Verkondiging zondag 26 september 2010

Bevestiging nieuwe ambtsdragers
Gereformeerde Kerk van Loosdrecht
Ds. Stefan Dijkhuizen

Overweging:

Gemeente, of, om in de sfeer van de apostel Paulus te blijven:
Geliefde en stuk voor stuk onmisbare ledematen van het lichaam van Christus,

Stel je nou eens voor dat wij vanmorgen hier een talentenjacht zouden houden. Helemaal in lijn met wat er al een aantal jaar op de buis te zien valt, van de ene show naar de ander, Idols, Popstars, of wat meer recent 'Holland gots talent'.

Stel je eens voor, dat wij zo dan hier een 'Loosdrecht gots talent' zouden organiseren. Hier, voorin de kerk, gemeenteleden vragen hun talenten te laten zien. Wat zou dat opleveren? Ik heb geen idee. Maar met vorige week, de Startzondag, nog vers in de gedachten, 'hebben we toch flink wat talent in huis', zo zei iemand tegen mij na afloop.

Hoopvol, zonder meer!

Hoopvol, wat het opleverde aan mooie beelden en muziek, aan liederen en zang, aan creativiteit en gezelligheid.

Ik weet natuurlijk wel dat we zo'n show niet moeten gaan nadoen hier. In de kerk zijn we al helemaal niet zo gewend om in de spotlights te gaan staan. Om nog maar te zwijgen van de zogenaamde jury met al hun ronduit kwetsende maar voor de kijkcijfers heerlijke opmerkingen bij deze programma's. In de kerk gaat het niet om idolen, sterren of winnaars en verliezers. Al is het misschien wel zo dat we het er ook niet over durven hebben.

Maar met de bevestiging van vanmorgen in gedachten zou het toch aardig zijn om in onze gemeente nu eens niet te denken 'Wie moeten we nu weer vragen voor de kerkenraad, want er zijn de nodige vacatures?', maar: Wat hebben onze mensen te bieden aan deze gemeenschap? Met andere woorden: Wat zijn de talenten die goed zouden zijn voor ons als kerkje? Waar zitten de nog verborgen diamanten tot opbouw van deze gemeente?

Daarom – en dat is dan meteen de eerste expliciete vraag die ik vanmorgen aan iedereen wil stellen, en niet alleen aan onze nieuwe ambtsdragers – is dit een dienst waarin wij allemaal stil zouden moeten staan bij de vraag wie wij eigenlijk zijn in deze gemeenschap. Wie ben ik, hier in de Gereformeerde Kerk van Loosdrecht? In de PKN, in de kerk van Jezus? Wat zijn nu mijn talenten, misschien zelfs wel verborgen en ongeweten voor mijzelf?

Paulus dacht daar ook over na: Wat betekent het nu om volgeling van Jezus te zijn, zijn werk op aarde voort te zetten? Wat betekent dat voor de organisatie en de opbouw van de prille christengemeenschappen daar in al die Middellandse Zee-steden en dorpen halverwege de eerste eeuw van onze jaartelling?

Het is alsof Paulus ook wist hoe moeilijk dat is, het werk en de gemeenschap van Jezus voortzetten. Alsof hij zich nog herinnerde en zoals wij uit het evangelie van Marcus hoorden, dat zelfs al in bijzijn van Jezus zelf en door zijn eigen leerlingen ruzie werd gemaakt. Wie is de belangrijkste? Wie staat nu het dichtst bij Jezus zelf?

In onze tijd en situatie lijkt het tegenovergestelde aan de hand te zijn: We willen niet meer de eerste of de tweede zijn in de kerk, maar het liefst een beetje buiten zicht, op de achtergrond. We achten onszelf niet snel geschikt, hebben het druk met andere dingen waar het wel helder is wat er van ons verwacht wordt.

En toch is ook voor ons het beeld dat Paulus gebruikt voor de gemeente van Christus nog uiterst bruikbaar. Want of je nu te maken hebt met 'haantje de voorste' gedrag of met de grootst mogelijke moeite om mensen te vinden die durven op te staan, beide situaties zijn niet echt bevorderlijk voor de vorming van een actieve en betrokken gemeenschap.

Het beeld dat Paulus namelijk gebruikt, niet alleen hier in zijn Romeinenbrief, maar in meer van zijn brieven, is het beeld van het lichaam. De gemeente is een lichaam, met allemaal onmisbare en unieke ledematen. Ieder met een eigen functie, maar die samen als het ware een corpus, een hechte corporatie vormen. De gemeente is het Lichaam van Christus. Zij is de voortzetting van Jezus' woorden en daden hier op aarde. Dat is in wezen de meest kernachtige definitie van kerk-zijn. Niets meer, maar zeker ook niets minder!

Paulus gebruikt hier in zijn beeldspraak over het lichaam niet het woord talent. Hij heeft het wel over genadegaven. Ieder mens in die gemeenschap heeft deze gaven gekregen, geschonken door God zelf. De basis voor iedere gemeente, is die barmhartigheid van God.

Dat is meteen ook een groot verschil met wat in onze tijd zo belangrijk lijkt te zijn, om steeds maar weer het beste en het uiterste van jezelf te moeten vragen.

In de kerk, in de gemeenschap van Jezus, in het Koninkrijk van God, gaat het nu juist om dankbaarheid in plaats van prestatie, om mogen zijn wie je bent in plaats van alles te moeten worden. Het leven bestaat uit het geschenk van Gods liefde, in wat voor gestalte dan ook.

Paulus noemt een heel rijtje. Jouw gave kan profetie zijn. Denk dan niet meteen aan visioenen, maar eerder aan de durf en moed om het over de toekomst te hebben, te durven zien waar het heen moet. Het kan leiding geven zijn, het kan bijstand verlenen zijn, het kan van alles zijn.

Dat gaat zelfs zo ver dat je met Paulus mag zeggen dat hoe pluriformer de gemeente, hoe rijker zij in wezen is. Hoe meer verschillende genadegaven, hoe sterker het lichaam van Christus zal zijn.

Natuurlijk zijn we één in Christus, maar dat betekent alles behalve eenheidsworst. Geen uniformiteit, maar juist veelkleurigheid. Liever een kerkenraad met de nodige vacatures, maar wel een actieve en levende gemeente, dan alle schijven voorzien, maar zonder de Geest.

Er valt nog veel meer over dit beeld, dit lichaam van Christus te zeggen, maar we moeten ons beperken. Eén opmerking nog wel: Paulus benadrukt dat we dat lichaam van Christus niet al te snel als een symbool moeten zien, maar juist heel lichamelijk. Zoals Jezus zich met ziel en zaligheid inzette, zo horen ook wij dat te doen. Wat hij in lichaam en geest voor ons deed, is nu ook aan ons.

Paulus gebruikt daar het voor ons impopulaire en ongemakkelijke woordje 'offer' voor. Wij denken dan al snel aan opofferen, jezelf wegcijferen, slachtoffer zijn, misschien zelfs wel aan martelaren in naam van God of wat voor geradicaliseerde utopie dan ook.

Maar misschien is het zinvol om te denken aan hoe het woord in het Engels gebruikt wordt: 'To offer'. Met andere woorden, en dat is dan meteen de tweede vraag voor vandaag: Deel van het Lichaam van Christus zijn, is jezelf willen aanbieden, met wat jij bent, met wat jij kunt, met wat jouw gave is. Wat is jou geschonken, en wat heb jij op jouw beurt te geven aan de ander?

Vandaag vindt de bevestiging plaats van twee nieuwe ambtsdragers. Hier voor staat het knielbankje, straks zullen Gerard en Ati Gods zegen over hun roeping krijgen. Ze worden bevestigd als bijzondere ambtsdragers, als diaken, naast de twee andere bijzondere ambten in onze kerk, de predikant en de ouderlingen. Als vertegenwoordigers van deze gemeente en van de kerkenraad.

Maar wat waarschijnlijk niet iedereen even sterk beseft, is dat wij allemaal ambtsdragers zijn. Ieder van ons hier staat in het algemene ambt van gelovige. Ieder van ons heeft de taak en opdracht om Christus te vertegenwoordigen in deze wereld.

In de meest letterlijke zin kan daarom een diaken of ouderling, en ook een predikant niet bestaan of functioneren zonder een gemeente. Het bijzondere ambt wordt verondersteld door het algemene ambt. In gewone

woorden gezegd: Ati en Gerard worden in hun taak gedragen door alle anderen. Niet van: Nu kunnen zij het lekker voor ons gaan doen, maar: Nu kunnen zij dit gaan doen, door en met jullie, en anders niet!

Dat betekent niet alleen de onvoorwaardelijke steun en een immer samenwerken, dat betekent ook dat zij niet alleen een ambt hebben te dragen, maar vooral ook gedragen worden door ons allemaal. In wat voor zin dan ook. Zodat zij in hun bijzondere taak, zoals ik dat ergens las 'liefdevol, maar ook kritisch en dienstbaar aan ons kunnen laten zien wat Gods bedoelingen zijn met zijn gemeente en deze wereld'.

We komen als vanzelf weer terug bij dat beeld van het lichaam. Wij maken daar allemaal deel van uit. In of buiten de kerkenraad, meer of minder betrokken, vrijzinnig of meer conservatief. Maar voorop staat dat wij nu het lichaam van Christus moeten zijn, wij allemaal hem vertegenwoordigen, hier in dit leven.

Voor Ati en Gerard nu als bijzonder ambtsdrager, maar voor ons allemaal, ieder voor zich, als ambtsdrager van Jezus zelf. Met enige bescheidenheid, maar toch een derde en laatste vraag voor ons allemaal, hier vanmorgen: Hoe neem ik die verantwoordelijkheid op mij? Hoe zijn wij lichaam van Christus? En welk lichaamsdeel mag ik daar in zijn?

Hoe dat in hemelsnaam moet?

Ik kan het niet beter dan Paulus zelf verwoorden, al hebben we het al eerder gehoord vanmorgen. Ik citeer:

Laat uw liefde oprecht zijn. Verafschuw het kwaad en wees het goede toegedaan.

Heb elkaar lief met de innige liefde van broeders en zusters en acht de ander hoger dan uzelf.

Laat uw enthousiasme niet bekoelen, maar laat u aanvuren door de Geest en dien de Heer.

Wees verheugd door de hoop die u hebt, wees standvastig wanneer u tegenspoed ondervindt, en bid onophoudelijk.

Het is alsof Jezus steeds weer opnieuw door ons belichaamd wordt. In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.